

Arrest

nr. 144 333 van 28 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VAN DEN BOSSCHE en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het dorp Nahre Shahie, district Behsud, provincie Nangarhar. Op 29 maart 2012 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ). U verklaarde toen in uw land werkzaam te zijn geweest als aannemer en betrokken te zijn geweest bij allerlei constructiewerken voor de Afghaanse overheid en de buitenlanders. In mei 2011 ontving u een dreigbrief van de taliban waarin u werd gevraagd uw medewerking te verlenen aan de strijd tegen de Amerikanen. U negeerde de brief en ging verder met uw werkzaamheden. De daaropvolgende maanden kreeg u nog regelmatig dreigtelefoontjes. In december 2011 ontving u een tweede dreigbrief van de taliban waarin stond geschreven dat als u niet zou stoppen met uw werk, u gedood zou worden. Een twintigtal dagen later werden uw broer en neef die beiden voor u werkten, beschoten door de taliban. U besloot Afghanistan

te verlaten daar uw leven in gevaar was. Daarenboven hadden uw zus, de moeder van uw omgekomen neef, en schoonbroer een klacht ingediend tegen u omdat ze u mede verantwoordelijk stelden voor de dood van hun zoon. Op 14 februari 2013 sloot het CGVS uw asielaanvraag af met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De door u aangehaalde vluchtmotieven werden ongeloofwaardig bevonden. U tekende op 13 maart 2013 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV). De RvV bevestigde de door het CGVS genomen beslissing op 18 juni 2013. Aangezien u geen opvang meer kreeg in België en u bang was gedeporteerd te worden naar Afghanistan, bent u naar Duitsland vertrokken waar u asiel vroeg op 14 februari 2014. Daar u al asiel had gevraagd in België, werd u na een verblijf van enkele maanden in Duitsland teruggestuurd. Op 31 juli 2014 diende u een tweede asielaanvraag in. U houdt vast aan de vluchtmotieven die u aanhaalde in het kader van uw vorige asielaanvraag. Voorts stelde u dat naast de klacht die uw zus en schoonbroer tegen u hadden ingediend, er een oude klacht wegens alcoholconsumptie werd heropend. Een viertal jaar geleden was u onderweg van Kabul naar Jalalabad met drie vrienden. Jullie waren alcohol aan het drinken in de auto en al goed dronken toen de wagen van parlamentslid Ustad Farid, jullie passeerde. In een bocht werd jullie auto tot stilstand gebracht door de lijfwachten van Ustad Farid. Jullie werden meegenomen naar het politiekantoor van Surobi en vervolgens overgebracht naar een detentiecentrum in Kabul, waar jullie twintig dagen werden vastgehouden. De openbare aanklager vroeg een gevangenisstraf van zes maanden tot zes jaar. U en uw drie vrienden werden hierna opgesloten in de Tawqeef gevangenis in Kabul. Uw broer kon evenwel de rechter omkopen en na drie maanden werd u vrijgelaten. Uw vrienden kwamen enkele dagen later vrij. U hoorde niets meer over de zaak totdat de politie net voor uw vertrek uit Afghanistan een huiszoeking kwam doen in uw ouderlijke woning nadat uw zus en schoonbroer een klacht hadden ingediend tegen u. Ze vonden een oud document van de rechtbank aangaande de klacht wegens alcoholconsumptie en besloten de zaak te heropenen. U hebt van uw zoon vernomen dat de politie op zoek is naar u. Zo zouden ze de vriend van uw broer hebben gecontacteerd die garant voor u stond toen u werd vrijgelaten uit de gevangenis om erachter te komen waar u zich bevindt. De politie zou u eveneens zijn komen zoeken in Nahre Shahie. Daarnaast haalde u nog aan dat u hebt deelgenomen aan de protestacties die werden gehouden in België opdat uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers verblijfsdocumenten zouden krijgen. U hebt een tijd met andere Afghaanse asielzoekers in een kerk verbleven. In geval van een terugkeer vreest u hierdoor problemen te ondervinden daar jullie acties en verblijf in de kerk in de nationale en internationale pers zijn verschenen en Afghanen u zullen beschouwen als een bekeerling. Volgens uw verklaringen heeft Mullah Omar, de leider van de taliban, immers publiekelijk verklaard dat Afghanen die in een kerk verblijven of hebben verbleven, gedood moeten worden. U vreest bij terugkeer naar uw land aldus gedood te worden door de taliban en veroordeeld te worden door de rechtbank omwille van de twee klachten die hangende zijn tegen u.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: een kopie van een aanbevelingsbrief van de Tawfeeq Cooperative and Development Organization (d.d. 31/12/2011); kopieën van twee contracten met Siam Construction Company (d.d. 15/08/2006 en 05/12/2007); en acht foto's van de protestacties waaraan u hebt deelgenomen en van uw verblijf in een kerk.

B. Motivering

U slaagde er niet in het Commissariaat-generaal er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS reeds op 14 februari 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam wegens het ongeloofwaardig karakter van de door u beweerde problemen in Afghanistan. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 18 juni 2013. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om heden in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe documenten en feiten te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

In het kader van uw huidige aanvraag herhaalde u de motieven die u tijdens uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet (CGVS 22/09/2014, p.4). Daarnaast verklaarde u vervolgd te worden door de Afghaanse autoriteiten omwille van alcoholconsumptie en vreest u bij een terugkeer gearresteerd te worden (CGVS 22/09/2014, p.4). Het Commissariaat-generaal heeft evenwel verschillende bedenkingen bij deze vrees die de geloofwaardigheid ervan ondermijnen.

Vooreerst mag het sterk verbazen dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag met geen woord hebt gerept over de arrestatie van u en uw drie vrienden omdat jullie alcohol aan het drinken waren, noch over de klacht die tegen jullie werd ingediend en de drie maanden gevangenisstraf die daarop volgden. Op de Dienst voor Vreemdelingenzaken (verder DVZ) werd u tijdens uw eerste aanvraag nochtans expliciet gevraagd of u ooit werd gearresteerd of in de gevangenis hebt gezeten. Er werd eveneens

gevraagd of u ooit door een rechtbank werd veroordeeld en of er ooit een proces voor een rechtbank werd gestart tegen u. U antwoordde negatief op al deze vragen (Vragenlijst DVZ, d.d.29/03/2012, vraag 3, p.2), wat de geloofwaardigheid van de nieuwe problemen die u inroept sterk op de helling zet. Gevraagd waarom u in het kader van uw eerste asielverzoek niets hebt vermeld over deze gebeurtenissen die klaarblijkelijk wel een reden zijn omwille waarvan u niet kan terugkeren naar uw land, repliceerde u dat de hele zaak toen nog geen probleem vormde en dat u vooral een vrees had ten aanzien van de taliban (CGVS 22/09/2014, p.9 en p.11). In de Verklaring Meervoudige Aanvraag, liet u eveneens optekenen dat u tijdens uw eerste asielaanvraag dacht dat de alcoholzaak was afgesloten (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 22/08/2014, vraag 15). Deze uitleg weet echter allerm minst te overtuigen. Later tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u immers dat u nog vóór uw vertrek uit Afghanistan ervan op de hoogte werd gebracht dat de klacht wegens alcoholconsumptie werd heropend door de politie (CGVS 22/09/2014, p.9 en p.10). Toen u ondergedoken was, had uw zoon u immers opgebeld en u verteld dat de politie u wilde arresteren omwille van de twee bovengenoemde klachten (CGVS 22/09/2014, p.9 en p.10). Hieruit blijkt dat u al op het moment van uw eerste asielaanvraag wist dat u opnieuw werd vervolgd omwille van alcoholconsumptie. Wanneer u bovendien gevraagd werd of uw zoon met wie u contact heeft, na uw vertrek nog nieuwe informatie heeft gegeven over de twee klachten, stelde u dat hij niets nieuws heeft verteld (CGVS 22/09/2014, p.11). Wat nog meer vragen oproept bij de vaststelling dat u pas meer dan twee jaar na uw eerste asielaanvraag deze beweerde feiten inroept op het CGVS. Deze laattijdigheid ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient er opgemerkt te worden dat u zeer vaag bleef wanneer u werd gevraagd wanneer u en uw vrienden werden gearresteerd omwille van alcoholgebruik. Gevraagd naar het jaartal, stelde u het niet meer te weten (CGVS 22/09/2014, p.4). Gevraagd hoeveel jaar geleden jullie werden gearresteerd, antwoordde u dat dat ongeveer vier jaar geleden is gebeurd of meer (CGVS 22/09/2014, p.4). Gevraagd of dat dan wil zeggen dat het vier jaar geleden is gebeurd of vijf jaar geleden of zes jaar geleden, kwam u niet verder dan te stellen dat het misschien meer of minder is dan dat (CGVS 22/09/2014, p.4). U erop wijzend dat u duidelijker moet zijn in uw antwoorden, concludeerde u dat u denkt dat het ongeveer vier of vijf jaar geleden is gebeurd (CGVS 22/09/2014, p.4). Uw uiterst moeizame verklaringen over het jaartal waarin u werd gearresteerd en er een klacht werd ingediend tegen u, roepen verder vragen op. Er mag immers verwacht worden dat u zich preciezer voor de geest zou kunnen halen in welk jaar u drie maanden in de gevangenis hebt gezeten.

Gevraagd of de rechtszaken tegen uw drie vrienden eveneens werden heropend, moest u bovendien toegeven daar niets over te weten (CGVS 22/09/2014, p.11 en p.12). Het roept vragen op dat u niet meer moeite zou doen om na te gaan in wat voor een situatie uw vrienden verkeren daar ze worden beschuldigd van dezelfde feiten als u. Uw gebrek aan interesse zet de geloofwaardigheid van de door u beweerde vervolging door de Afghaanse autoriteiten omwille van alcoholgebruik, verder op de helling.

Verder dient er opgemerkt te worden dat u op de DVZ hebt verklaard dat u het enige document van de rechtbank dat u had gekregen in verband met de alcoholzaak, bent verloren en dat ook uw kinderen het document niet kunnen vinden (Verklaring Meervoudige Aanvraag, d.d. 22/08/2014, vraag 15). Tijdens het gehoor verklaarde u evenwel dat de politie het document heeft meegenomen na de huiszoeking (CGVS 22/09/2014, p.9 en p.11), wat niet hetzelfde is als het document kwijtspelen. Uw incoherente verklaringen aangaande het document, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten slotte dient er nog op gewezen te worden dat de alcoholzaak volgens uw verklaringen heropend zou zijn nadat de politie het document van de rechtbank vond toen uw woning werd doorzocht naar aanleiding van de klacht die uw schoonbroer en zus hadden ingediend tegen u omdat ze u mede verantwoordelijk achtten voor de dood van hun zoon (CGVS 22/09/2014, p.9 en p.10), wat volledig in het verlengde ligt van de vluchtmotieven die u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt aangehaald en die – zoals hierboven aangegeven – op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd.

Gezien bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te zullen worden door de autoriteiten omwille van alcoholgebruik in het verleden.

In het kader van uw tweede aanvraag haalde u verder aan dat u in België hebt deelgenomen aan protestacties van uitgeprocedeerde Afghaanse asielzoekers en dat u een veertigtal dagen in een kerk bent verbleven toen u geen opvangplaats meer had (CGVS 22/09/2014, p.14-15). Volgens uw verklaringen heeft Mullah Omar gezegd dat alle Afghanen die opvang krijgen of hebben gekregen in een kerk, ongelovigen zijn en gedood moeten worden (CGVS 22/09/2014, p.14 en p.15). U stelde deze informatie te hebben opgevangen van jongens in Antwerpen maar u kon het Commissariaat-generaal allerm minst met zekerheid vertellen hoe deze jongens hiervan op de hoogte zijn gekomen en wanneer de leider van de taliban zulke uitspraken zou hebben gedaan (CGVS 22/09/2014, p.14 en p.15). Aldus is uw vrees gebaseerd op vage geruchten die u op geen enkele wijze staft. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt bovendien dat er geen aanwijzingen zijn die de geruchten die u

opving, bevestigen. Als u gevraagd werd of men in Afghanistan op de hoogte is van uw verblijf in de kerk, kon u daarenboven slechts verwijzen naar de nieuwszenders en de sociale media die de acties versloegen. U hebt het nagelaten om hier enig bewijs van neer te leggen. De foto's die u na uw gehoor hebt bezorgd aan het Commissariaat-generaal en waarop te zien is dat u hebt deelgenomen aan protestacties en in een kerk hebt gebivakkeerd (stuk 3), zijn geen bewijs dat deze beelden van u ook in Afghanistan werden verspreid. Wanneer u daarenboven werd gevraagd of er concrete indicaties zijn die erop wijzen dat u bij een terugkeer problemen zou krijgen omwille van uw verblijf in een kerk, kwam u niet verder dan te herhalen dat de mensen het misschien hebben gezien op de televisie of via de sociale media, wat een zeer vaag antwoord is. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt bovendien nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is (CGVS 22/09/2014, p.15). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent (CGVS 22/09/2014, p.15), volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u op basis van de door u aangehaalde nieuwe elementen noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend.

De overige door u neergelegde nieuwe documenten zijn niet van dien aard de genomen beslissing te wijzigen. De kopie van de aanbevelingsbrief van TCDO – die op uw vraag na uw vertrek werd opgemaakt (stuk 1) (CGVS 22/09/2014, p.13) – en de kopieën van de twee contracten van Siam Construction Company (stuk 2), doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag inconsistente verklaringen heeft afgelegd aangaande de concrete werkzaamheden die ertoe hebben geleid dat u problemen kreeg met de taliban.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van

enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad dd. 25 juni 2014) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan.

Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar.

Voor wat Jalalabad stad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de stad stevig in handen is van de overheid. Er gebeuren aanslagen waaronder 'complexe aanslagen'. Het doelwit van die aanslagen zijn echter de zogenaamde 'hoge profielen'. Daarmee worden overheidsgebouwen en personen verbonden aan de Afgaanse overheid bedoeld, maar ook de internationale aanwezigheid wordt geviséerd. Het aantal aanslagen is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat het geweld in de stad geen significante groepen op de vlucht dwong. Integendeel, regelmatig zochten kleine groepjes IDP's uit Nangarhar en omliggende provincies hun toevlucht tot de stad. Vooral –maar niet alleen– het omliggende Bihsud district, waaronder veel buitenwijken van Jalalabad vallen, ving regelmatig IDP's op. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is en de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Wat u persoonlijk betreft, dient er vooreerst op gewezen te worden dat de RvV oordeelde dat u zich redelijkerwijs in Jalalabad kan vestigen (arrest RvV nr. 105 182, d.d.18/06/2013). Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw tweede asielaanvraag, kan besloten worden dat dit intern vluchtalternatief nog steeds reëel is. Zo blijkt dat u ongeveer acht jaar naar school bent geweest en dat u van 1371 (1992-1993) tot 1376 (1997-1998) les hebt gevolgd aan het Nangarhar lycee in Jalalabad stad. Daarnaast hebt u in 2001 zes maanden Engelse les gekregen aan het Asian English Language Center in Jalalabad stad en volgde u er in 2003 een cursus marketing (CGVS 14/08/2012, p.4, p.5, p.6 en p.12). Verder hebt u gedurende minstens twee jaar een gedegen opleiding genoten in de fabriek van uw

schoonfamilie, waar u de finesses van de metaalbewerking onder de knie hebt gekregen (CGVS 14/08/2012, p.5, p.6, p.8, p.9, p.11 en p.12). U leerde er metalen dozen, houtkachels en waterreservoirs vervaardigen, vaardigheden die in een land in opbouw broodnodig en universeel inzetbaar zijn. Na deze opleiding hebt u overigens steeds gewerkt als zelfstandige. U vervaardigde metalen constructies. U had enkele werknemers in dienst (CGVS 14/08/2012, p.11 en p.12). Dat u tijdens uw studieperiode aan het lycee van Nangarhar al getrouwd was, uw familie in staat was u geld te geven om te kunnen verder studeren, u erbij vermeldt dat jullie "gronden hadden" en dat jullie daarenboven blijkbaar twee huizen hebben in uw geboortedorp (CGVS 14/08/2012, p.7 en p.11), schetst daarnaast het beeld van een niet onbemiddelde familie. Bovendien verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag over een bedrag van ongeveer 20.000 \$ te kunnen beschikken, geld dat u in de loop der jaren bij elkaar hebt gespaard (CGVS 22/11/2012, p.15). Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u de stad Jalalabad, die overigens aan het district Behsud grenst en nog geen twee kilometer van uw dorp Nahre Shahie verwijderd is, zeer goed kent. U kunt zich perfect het stratenplan van de stad voor de geest halen (CGVS, 14/08/2012, p.5 en p.8). Verder dient er nog opgemerkt te worden dat uw zonen sinds uw vertrek bij uw schoonbroer zijn gaan wonen in Shanzda Family in Jalalabad stad, alwaar ze school lopen aan het Nangarhar lycee (CGVS 14/08/2013, p.8 en CGVS 22/09/2014, p.3). Daarenboven had uw broer een hotel in de stad dat heropgebouwd zal worden en hebt u verschillende vrienden die er een winkel uitbaten (CGVS 22/09/2014, p.3, p.4, p.8 en p.15).

Gezien het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er verwacht worden dat u heden in staat bent om u samen met uw zonen in de stad Jalalabad te vestigen. Men kan immers concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig man een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Overigens blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de stad zoeken terecht kunnen in huurwoningen, worden opgevangen door gastgemeenschappen en kunnen rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen, stelde u dat uw leven overal in Afghanistan in gevaar is en verwees u naar uw vluchtmotieven en uw vrees bij een terugkeer als bekeerling te worden beschouwd (CGVS 22/09/2014, p.14). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond, kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake de problemen die tot uw vertrek zouden hebben geleid, noch hebt u aannemelijk gemaakt bij een terugkeer problemen te krijgen omwille van uw verblijf in een kerk, zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en voert derhalve een schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

Vooreerst kan worden vastgesteld dat verzoekers eerste asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgewezen bij beslissing van 14 februari 2013 en deze beslissing vervolgens bevestigd werd door de Raad op 18 juni 2013 bij arrest nr. 105 182. In dit arrest werd geoordeeld dat verzoeker de beroepsactiviteiten ten gevolge waarvan hij problemen met de taliban kreeg niet aannemelijk heeft kunnen maken. Het arrest is gemotiveerd als volgt:

“De bestreden beslissing, waarbij verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is in de eerste plaats gestoeld op de vaststelling dat verzoekers verklaringen over zijn beroepsactiviteiten tal van inconsistenties en tegenstrijdigheden bevatten. Daarnaast wordt opgemerkt dat zijn verklaringen ook op andere punten tegenstrijdig zijn. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker er niet in het minst in slaagt om klaarheid te scheppen over de reden van zijn rekrutering door de taliban. Er wordt ook opgemerkt dat zijn beweringen dat hij het zich na ontvangst van de eerste dreigbrief niet aantrok en dat hij zelfs na wel twintig telefoontjes van hen te hebben gekregen nooit dacht dat de taliban werkelijk zouden ageren hoegenaamd geen steek houden, niet in het minst gelet op zijn eigen verklaring dat de taliban “je hoofd afsnijden als ze ontdekken dat je voor de overheid werkt”. Verzoekers verklaringen zijn ook tegenstrijdig wat de aanwezigheid van Talibs in zijn familie betreft. Verder wordt in de bestreden beslissing geen geloof gehecht aan verzoekers weergave van de gebeurtenissen van 3 januari 2012 waarbij zijn broer en zijn neef zouden zijn omgekomen. Verzoekers vrees voor de autoriteiten en jegens zijn familie wordt door de commissaris-generaal niet als geldig beschouwd, aangezien deze gebaseerd is op het vermeende, doch ongeloofwaardige overlijden van zijn neef en zijn broer. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) wordt in de beslissing geoordeeld dat van verzoeker verwacht kan worden dat hij heden in staat is om zich samen met zijn zonen in de stad Jalalabad te vestigen om zich alzo aan de algemene situatie in het district Behsud te onttrekken. Actueel is er voor burgers in Jalalabad, zo luidt de bestreden beslissing, geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De door verzoeker aangebrachte documenten zijn, zo wordt geoordeeld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

2.7. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift, zo stelt de Raad vast, geen enkele ernstige poging om voormelde, in punt 2.6. beknopt weergegeven motieven waarop de bestreden beslissing steunt in concreto te weerleggen.

2.8. Hij beperkt zich thans tot het herhalen van eerdere verklaringen, het verwijzen naar een site van Wikipedia en het uiten van, zo blijkt, onterechte kritiek aan het adres van de commissaris-generaal. In tegenstelling tot wat hij thans op zeer algemene wijze beweert, heeft de commissaris-generaal wel degelijk rekening gehouden met de door hem neergelegde documenten, zo blijkt duidelijk uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing. Verzoeker laat de verscheidene concrete overwegingen uit de bestreden beslissing omtrent de eerder door hem aangebrachte stukken evenwel geheel ongemoeid. Hij brengt er niets tegen in. Hij betwist op zeer algemene wijze de vaststelling van de commissaris-generaal dat zijn verklaringen niet geheel overeenstemmen met een van die documenten, met name met de eerste dreigbrief van de taliban, doch onderneemt niet de minste poging/moeite om die pertinente vaststelling enigszins te ontkrachten of te weerleggen.”

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerdere asielaanvraag gedane vaststellingen te ontkrachten hierbij onder meer benadrukkend dat hij een geschoold iemand is die in zijn thuisland carrière maakte, door de taliban bedreigd werd omdat hij met hen niet wilde meewerken en vervolgens zijn land ontvluchtte nadat hij beseftte dat de aanslag van de taliban op zijn broer en neef eigenlijk voor hem was bedoeld dient te worden benadrukt dat zijn betoog niet dienstig is. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker beroept zich in het kader van onderhavige asielaanvraag blijkens de stukken van het dossier, de in de bestreden beslissing aangehaalde verklaringen en het onderhavige verzoekschrift op de volgende nieuwe elementen: verzoeker brengt vooreerst ter staving van zijn (reeds ongeloofwaardig bevonden) asielrelaas fotokopieën van een aanbevelingsbrief en van twee contracten van zijn werkgever in Afghanistan, de Siam Construction Company bij. Deze stukken vermogen evenwel op geen enkele manier afbreuk te doen aan de inconsistente verklaringen die verzoeker in het kader van

zijn eerste asielaanvraag aflegde. Voorts verklaart verzoeker vervolging te vrezen vanwege de overheid wegens een arrestatie voor alcoholconsumptie die hij voor zijn vertrek naar Europa had ondergaan. Verzoeker zou ook nog vervolging vrezen vanwege de taliban wegens deelname in België aan een manifestatie voor het bekomen van een verblijfsvergunning in een Brusselse kerk.

Aangaande de beweerdte vrees voor vervolging vanwege de overheid oordeelde de commissaris-generaal in zijn bestreden beslissing dat hieraan geen enkel geloof gehecht kan worden gezien i) verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag expliciet had ontkend ooit gearresteerd te zijn en geen enkele melding maakte van een eerdere aanvaring met de autoriteiten wegens alcoholconsumptie, ii) verzoeker die beweerdte vrees niet kon onderbouwen met coherente verklaringen en tenslotte iii) verzoeker deze vrees evenmin met enig begin van bewijs kon staven, hoewel dit wel redelijkerwijs verwacht kon worden. Uit een lezing van het administratief dossier blijkt dat alle motieven van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het administratief dossier en deugdelijk zijn. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het minimaliseren van deze motieven, doch onderneemt geen enkele poging om deze te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Aan de beweerdte vrees van verzoeker voor juridische vervolging naar aanleiding van een arrestatie wegens alcoholgebruik voor zijn vertrek naar Europa, kan derhalve geen enkel geloof gehecht worden.

Aangaande de beweerdte vrees voor vervolging vanwege de taliban wegens zijn deelname aan een manifestatie in een Brusselse kerk, oordeelde de commissaris-generaal dat een dergelijke vrees geen steun vindt in objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers niet dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waarvan in verzoekers geval, blijkens zijn verklaringen tijdens het gehoor, echter geen sprake is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uit de bovenvermelde informatie blijkt tevens dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien verzoeker niet daadwerkelijk bekeerd is, volstaat met andere woorden een bevestiging dat hij nog steeds moslim is om aan vervolging te ontkomen, mocht hij ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

De foto's die verzoeker ter staving van zijn deelname aan die manifestatie voorlegde, vermogen hieraan geen afbreuk te doen, gezien deze deelname niet ter discussie staat. Evenmin dit gegeven vermag derhalve aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b).

Wat betreft een eventuele aanwezigheid van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, oordeelde de Raad reeds in zijn arrest nr. 105 182 van 18 juni 2013 dat er voor verzoeker geen nood is aan internationale bescherming, gezien er voor hem en zijn familie een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet te Jalalabad, provinciehoofdstad van verzoekers regio van herkomst Nangarhar. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal geen wijziging van de veiligheidssituatie van Jalalabad vaststelde die ertoe zou leiden dat het interne hervestigingsalternatief actueel niet langer veilig of redelijk zou zijn. Ook uit de objectieve informatie die de verwerende partij bij zijn verweernota voegt, namelijk het rapport '*COI Focus Afghanistan: veiligheidssituatie Jalalabad stad*' d.d. 10 maart 2015, blijkt dat deze conclusies nog steeds actueel zijn. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om deze conclusie te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier, noch met andersluidende actuele informatie. In zijn verzoekschrift merkt verzoeker weliswaar op dat een intern hervestigingsalternatief *"thans niet meer aan de orde is, gelet op de bijkomende elementen die hij aanhaalde tijdens zijn tweede asielaanvraag (alcoholgebruik)"*, doch dit argument is niet dienstig, gezien hoger reeds de ongeloofwaardigheid van dit nieuwe element werd vastgesteld. Dat verzoeker *"geen band"* meer zou hebben met deze stad doet evenmin ter zake, gezien dit geen vereiste is om een intern hervestigingsalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet in aanmerking te nemen.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 105 182 van 18 juni 2013 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER